

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΑ ΣΟΝΕΤΑ

Τὰ ἔξι παρακάτω ποιήματά του δημοσιευτή-
κανε στὸ «Ἀττικὸν Μουσεῖον» ἔτος Γ', ἀπὸ τὸ Νοέ-
βρη τοῦ 1890 ἴσαμε τὸ Μάρτη τοῦ 1891, μετὰ
ψευτόνομα Α. ΓΡΑΙΚΟΣ. Τᾶχει γράφει, τὰ περσό-
τερα, καθὼς μᾶς εἶπε ὁ ἴδιος πέρσι, ὅταν εἴτανε στὴ
Γερμανία καὶ τᾶστελνε στὸ «Ἀττικὸν Μουσεῖον» τότε
ἀπὸ τὴν Κέρκυρα.

ΛΟΥΤΡΟ

Διαμάντιν' ἄστρα εἰς τὰ νερά
τὰ φέγγη τους πλαγιάζουν,
ποῦ ὀνειράται, τῆς θάλασσας
τῆς κοιμισμένης μοιάζουν,
οὔτε ἓνα φύλλο τρέμει
καὶ στοὺς ἀνθούς μετὰ τὰ πουλιά,
στὴ δροσερὴ μοσκοβολιά,
μετὰ τὰς φτεροῦγες μαζοχτὲς
γλυκοκοιμοῦντ' οἱ ἀνέμοι.

Ἀγαπημένη λυγερὴ
πανώρια σὰν τὴν Εὐά,
σὲ τούτῃ τὴν παράδεισο
νὰ δροσιστῆς κατέβα.
Τῆς γύμνιας σου τὴ χάρη
ἂν φανερώσης μιὰ στιγμή,
πουλιῶν καὶ ἀνέμων στεναγμοὶ
θὰ λαχταρίσουν ἔξαφνα
σὲ κάθε ἀνθοῦ κλωνάρι.

Θὰ σουφρωθοῦν τὰ πέλαγα
καὶ ἀργά, σὰ λαμπυρίδες,
τῶν ἄστρων θέλει ἀναδευτοῦν
ὅλοῦθ' οἱ ἀντιφεγγίδες,
καὶ ἂν εἰς τὸ κύμα θάμνης,
ἢ κάθε στάλα ἀπὸ νερὸ
μαργαριτάρι λαμπερὸ
στὸν κόρφο σου θὰ φαίνεται
καὶ σὰ θεὰ θὰ λάμψης.

Θὰ σὲ λατρέψω σὰ θεά,
δίχως μιλιὰ, μακριάθε·
ἀγνὴ θὰ μείνης καὶ ἄσπιλη,
τ' ὁμόνω, σὰν τοῦ κάθε
ἄστρου τὰ φέγγη τ' ἄγια.
Ἐπειτα εὐθὺς ἄς τυφλωθῶ,
ἢ σὰν ὁ Ἀχταίωνας ἄς χαθῶ,
ἀφοῦ εἶδα τῆς Πεντάμορφης
τὰ γυμνωμένα μάγια.

Εἰς τὴ Μίννα

Τί με γνωιάζει πῶς εἶναι Καλνερίνα
ἂν μ' ὅλη τὴν καρδιά της μ' ἀγαπάει,
ἂν τὰ τὰ στήθη της ἄσπρα εἶναι σὰν κρίνα
ἂν σὰν τὰ Χερουβὶμ χαμογελάει;
Σὰν ὁ τυφλὸς ποῦ ξάφν' οὐράνι' ἀχτίνα

τὸ μαῦρο σκότος γύρω του σκορπάει,
ὅμοια καὶ γὼ θαμπόνομαι ἀπὸ κείνα
τὰ δυνὸ της μαῦρα μάτια ἂν με τηράει.
Ἄμε χάσου, ξερὴ Φιλολογία,
γριὰ φτιασιδωμένη, ἄσχημη. κρύα,
ποῦ ὡς τώρα τὸ μυαλό μου ἔχεις τυφλώσει.
Τὴν Ἐμορφιά τὴν κλασικὴ σπουδάζω
ὅταν γλυκὰ τὴ Μίννα μου ἀγκαλιάζω,
ὅταν ἡ Μίννα εἶνα φιλὶ μου δώση.

Εἰς τὴν Παιδείαν

Πατρίδα, σὰν τὸν ἥλιο σου ἥλιος ἄλλου δὲ λάμπει
Πῶς εἰς τὸ φῶς του λαχταροῦν ἡ θάλασσα καὶ οἱ κάμποι·
Πῶς λουλουδίζουσιν τὰ βουνά, τὰ δάση, οἱ λαγκαδιὲς
Στέρνοντάς του θυμίαμα μυριάδες μυρουδιῆς!
Ἀφρολογοῦν οἱ ρεματιῆς καὶ λουλουδιζ' ἡ λίμνη,
Χίλιες πουλιῶν λαλιὲς ἤχουσιν, τῆς ὁμορφίᾳς της ὕμνοι,
Σ' ἄλκιρ' ἀστράφτουν χρώματα παντοῦ λογῆς λογῆς
Τ' ἀγέρος τὰ πετούμενα, τὰ σερπετὰ τῆς γῆς.
Καὶ αὐτὸς σηκώνει τ' ἀλαφρὸ τῆς καταχνιάς μαγνάδι
Κ' ἢ κάθε στάλ' ἀπὸ δροσιὰ γυαλίζει σὰν πετράδι,
Ἡ κάθε ἀχτίδα του σκορπᾷ μετὰ τὴν ἀναλαμπή
Χάρη, ζωή, καὶ δύναμη καὶ ἐλπίδα ὅπου καὶ ἂν μῇ.

Φαντάζεσαι σὰν τὸν ἥλιο σου καὶ ἐσύ, καλὴ πατρίδα,
Καὶ μάγια σὰν τὰ μάγια σου στὸν κόσμον ἄλλου δὲν εἶδα.
Ἡ γῆ σου εἶναι παράδεισο καὶ αἰώνια γαλανὸς
Γύρω σου καθρεφτίζεται στὸ πέλαγ' ὁ οὐρανός.
Κ' οἱ νύχτες σου μετὰ τᾶστρα τους, μετὰ τὴ γαλάζια πάστρα
Μετὰ τ' ἀηδονολαλήματα, τρεμάμενα σὰν τᾶστρα,
Μετὰ τὸ φεγγάρι ποῦ περνᾷ, σὰν ὄνειρο εὐτυχιάς
στὴ μέση τῆς ἀπέραντης οὐράνιας ἡσυχιάς,
Οἱ νύχτες σου δροσοβολοῦν χιλιόπλουτα λουλούδια
Καὶ στῶν παιδιῶν σου τὰς καρδιὰς ἀμάραντα τραγούδια,
Σταλάζουσιν εἰς τὰ σπλάχνα τους θεράπειο ἡσυχιάς,
Ἐλευτεριάς ἀγάλλιαση καὶ μῖσος τυραννιάς.

Μάγεμ' ἀσημοῦφαντο, φῶς μαργαριτερένιο,
Λυόνονται σ' ἓνα χάραμα ξανθό, μαλαματένιο,
Γιομάτος μόσκους καὶ δροσιῆς ὁ Ζέφυρος τερπνὰ
Μὲς ἀπ' ἀγάπης φαντασιῆς τὰ πλάσματα ξυπνᾷ.
Καὶ ἀνάμεσα στὰ χρώματ' ἀπὸ χίλια οὐράνια τόξα,
Προβαίνει πάλι ὁ ἥλιος σου εἰς ὅλη του τὴ δόξα,
Καί, σὰν τοῦ μεγαλείου σου σύμβολο φωτεινό,
Ἐως στὸ χρυσὸ βασίλειον λάμπει στὸν οὐρανό.
Ἐλλὰς, τὸ μεγαλεῖο σου βασίλειον δὲν ἔχει
Καὶ δίχως γνέφια τοὺς καιροὺς ἢ δόξα σου διατρέχει.
Ὅσες φορὲς ὁ ἥλιος σου νὰ σὲ φωτίσῃ ἐρῇ
Θὲ νὰ σ' εὐρὴ πεντάμορφη, στεφανωμένη, ὀρθή.

Ο Τυφλὸς Βασιλιάς

(Δουδοβίκου Οὐλανδ)

Τῆς Νορβηγιάς τί θέλουν οἱ ἀντρειωμένοι
Στοὺς βράχους τῆς ψηλῆς ἀκρογιαλιάς;
Γιατί τάχ' αὐτοῦ πάνω ν' ἀνεβαίνει
Ὁ τυφλὸς ἀσπρομάλλης Βασιλιάς;
Στὸ δεκανίκι ἀκκουμπημένος βγάξει
Φωνὴ τρανὴ μετὰ πίκρα καὶ μαράζι,